

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11Co/32/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1013894775
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bianka Gelačíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1013894775.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Bianky Gelačíkovej a členov senátu JUDr. Kataríny Štrignerovej a JUDr. Blanky Podmajerskej, v právnej veci žalobcu: D. D., Y. H.. V. XXXX/XX, XXX XX X., zastúpenej: advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 2, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej: Slovenská Z. V. P. Y. H., H. H. M. U. X, Y., o zaplatenie istiny v sume 208,00 euro s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.9.2013, č.k. 10 C/178/2011-512, uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 6. 12. 2013, č.k. 10 C/178/2011-530 a uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 6. 12. 2013, č.k. 10 C/178/2011-532 , jednohlasne (pomerom hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.9.2013, č.k. 10 C/178/2011-512 sa potvrdzuje.
Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 6. 12. 2013, č.k. 10 C/178/2011-530 sa potvrdzuje.
Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 6. 12. 2013, č.k. 10 C/178/2011-532 sa potvrdzuje.
Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy XXX euro s príslušenstvom predstavujúcu náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovanej pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKE INVEŠTÍCIE (ďalej len "PDSI") a obchodníka s cennými papiermi (ďalej len "obchodník s CP"). Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania sp. zn. 10 C/178/2011 do právoplatného skončenia konania sp. zn. 19 C/56/2011 vedeného pred Okresným súdom Bratislava I a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca sa stal členom PDSI (ďalej iba "Družstvo"), do ktorého vložil peňažné prostriedky . Žalobca písomnou žiadosťou zo dňa 11.2.2011 požiadal Družstvo o zrušenie členstva . Predstavenstvo Družstva žalobcovi vydalo dňa 31.3.2011 potvrdenie o zániku člena Družstva a v zmysle Stanov Družstva mu vznikol nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu vo výške XXX euro do 6 mesiacov odo dňa zániku členstva, tento mu však vyplatený nebol. Žalobcovi bolo pri vstupovaní do družstva povedané, že nad činnosťou družstva vykonáva dohľad NBS - vzhľadom na to sa rozhodol investovať finančné prostriedky do družstva. Žalobca si prihlásil pohľadávku v konkurze, ktorý bol na Družstvo vyhlásený uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. 4. 2011 č. k. 3K 95/2010, táto bola správcom konkurznej podstaty popretá a žalobca podal incidenčnú žalobu, pričom konanie v tejto veci nie doposiaľ ukončené. Súd prvého stupňa mal vykonaným dokazovaním ďalej za preukázané, že investíciami vloženými do družstva, ktoré tvorili vklady členov družstva, mal právo disponovať výhradne W. M. A..W..E.. na základe zmluvy o riadení portfólia z 2. 6. 2008, z ktorej vyplývali práva a povinnosti zmluvných strán uzavretej medzi obchodníkom s CP a družstvom. Zmluva bola ukončená zo strany obchodníka s CP výpoveďou zo dňa 30. 3.

2010. Po zániku záväzkového vzťahu medzi družstvom a obchodníkom s CP sa družstvo domáhalo svojich nárokov vyplývajúcich zo zmluvy voči obchodníkovi s CP rôznymi žiadosťami a výzvami na zaplatenie dlžných súm. Súdnou cestou sa svojich nárokov nedomáhalo. Družstvo finančné prostriedky, ktoré získalo od svojich členov, neposkytovalo obchodníkovi s CP na základe zmluvy, kde by bola špecifikovaná výška poskytnutej sumy, ale zamestnanci obchodníka s CP priamo disponovali s peniazmi družstva na základe udeleného súhlasu družstva.

Na základe schváleného prospektu investície úradom pre finančný trh zo dňa 21. 3. 2002, právoplatným dňa 28. 3. 2002, bolo družstvo oprávnené ponúkať majetkové hodnoty s lehotou verejnej ponuky 10 rokov. Prospekt investície bol informačným dokumentom, z ktorého investori získavali informácie pre ich investičné rozhodnutie. Do 1. 6. 2010 NBS ako aj jej právny predchodca - Úrad pre finančný trh - v súlade so zákonom číslo 566/2001 Z.z. postupovali správne vo vzťahu k družstvu, ktoré bolo NBS povinné predkladať polročné správy o svojom hospodárení, z obsahu ktorých nevyplývali žiadne informácie o prípadnej zhoršenej finančnej situácii družstva predovšetkým po tom, čo bolo vedené rokovanie so štatutárom družstva ako aj s ostatnými štatutármi dcérskych spoločností družstva a NBS dňa 24. 8. 2007. Po týchto rokovaníach Družstvo dňa 10. 10. 2007 doručilo NBS písomnú odpoveď, v ktorej zdôraznilo, že zo strany družstiev nedošlo k porušeniu zákona a prospektov investícií schválených úradom pre finančný trh. Vyjadriť sa aj k systému fungovania družstiev vzhľadom na ich investičnú stratégiu, pričom podľa jeho názoru narušenie tohto systému by mohlo týmto spoločnostiam spôsobiť značné škody ako aj na druhej strane náklady, keďže finančné vzťahy medzi uvedenými spoločnosťami sú dlhodobými investičnými vzťahmi. Družstvu aj dcérskym spoločnostiam sa javilo ako problematické zabezpečiť do portfólia družstiev iné investičné nástroje, ako nástroje, ktorých emitentmi boli spoločnosti v rámci finančnej skupiny W. L., N.H.. V odpovedi družstvo zdôraznilo, že dlhodobé vysoké výnosy členov družstiev boli zabezpečené najmä dobrou investičnou stratégiou družstiev, pričom bola vyslovená obava, že zmenou by mohlo prísť k ich ohrozeniu respektíve narušeniu dôveryhodnosti družstiev, aby nebolo naďalej zo strany ich členom možné, aby jednotlivé družstvá boli naďalej schopné plniť svoje záväzky. Družstvo až listom doručeným NBS dňa 15. 4. 2010 požiadalo NBS o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi, potom čo mu tento vypovedal zmluvu o zriadení portfólia. NBS následne vykonala v období od 20. 4. 2010 do 6. 5. 2010 u obchodníka s cennými papiermi dohľad na mieste a zároveň vyzvala družstvo, aby predložilo žiadosť o schválenie dodatku prospektu investície tak, aby družstvo mohlo pokračovať v zhodnocovaní finančných prostriedkov. Družstvo predložilo NBS žiadosť o schválenie dodatkov k prospektu investície dňa 28. 4. 2010. Podaním žiadosti bolo začaté konanie OPK - XXXX/X/XXXX, ktoré bolo prerušené na čas, po ktorý družstvo bolo povinné odstrániť nedostatky žiadosti a žiadosť doplniť. Družstvo ani po opakovanom predĺžení lehoty na odstránenie väd žiadostí nedostatky neodstránilo, v dôsledku čoho NBS rozhodnutím zo dňa 26. 8. 2010 konanie vo veci zastavila. NBS súčasne začala voči družstvu konanie o uložení sankcie podľa ustanovenia § 144 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. za porušenie ust. § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b), c), h) zákona o cenných papieroch a ust. § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch. Rozhodnutím z 30. 5. 2011, právoplatným dňa 18. 7. 2011, NBS družstvu zakázala predaj majetkových hodnôt. NBS na základe získaných poznatkov činnosti družstva ako aj obchodníka s cennými papiermi dňa 27. 7. 2010 orgánom činným v trestnom konaní podala oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu. Dňa 10. 8. 2010 bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.

Súd prvého stupňa z uvedeného skutkového stavu vyvodil záver o nedôvodnosti žaloby poukazujúc na to, že žalobca v konaní nepreukázal, že by NBS vo vzťahu k družstvu nesprávne úradne postupovala. V konaní mal za preukázané, že NBS až od účinnosti novely zákona č. 566/2001 Z.z., t. j. od 1. 6. 2010, bola oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt - Družstvo - dodržiava schválený prospekt investície. NBS nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, pretože by konala v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR ako aj v rozpore so zák. č. 566/1992 Zb., zák. č. 566/2001 Z.z., ako aj so zák. č. 747/2004 Z.z. o dohlade nad finančným trhom.

Súd prvého stupňa posúdil žalobu ako nedôvodnú i preto, že nárok na náhradu škody voči štátu môže byť úspešne uplatnený iba vtedy, ak nemôže poškodený dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je jej povinný plniť. Žalobca si svoj nárok uplatnil aj v konkurznom konaní vedenom voči Družstvu, ktorého bol členom. V prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka sa posúdenie

nevymožiteľnosti pohľadávky poškodeného ako predpokladu vzniku škody spôsobenej štátom, odvíja až odo dňa, keď pominú účinky vyhláseného konkurzu alebo až vtedy, keď nebude nárok žalobcu na základe právoplatného rozvrhového uznesenia súdu uspokojený. Pohľadávka žalobcu bola síce správcom konkurznej podstaty popretá, žalobca si však uplatnil pohľadávku incidenčnou žalobou, o ktorej nebolo doposiaľ rozhodnuté. Keďže konkurz nie je ukončený, nie je možné v danej veci ustáliť výšku škody. Rovnako žalobca ako bývalý člen družstva si nárok na náhradu škody môže uplatniť v zmysle ust. § 243 ods. 4 Obch. zák. voči členom predstavenstva družstva alebo členom kontrolnej komisie.

Súd prvého stupňa ďalej v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že NBS by sa mohla dopustiť prípadného nesprávneho úradného postupu zanedbaním dohľadu len vo vzťahu ku dohliadanému subjektu, ktorým je Družstvo. Žalobca však poukazoval na to, že mu vznikla škoda aj v príčinnej súvislosti so zanedbaním dohľadu zo strany NBS nad činnosťou obchodníka s cennými papiermi. Družstvo poskytovalo finančné prostriedky po tom, ako ich získalo od neho obchodníkovi s cennými papiermi na základe zmluvy o riadení portfólia. Medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi tak vznikol záväzkový vzťah, na základe, ktorého boli obaja účastníci zmluvy povinní plniť si z uzavretej zmluvy. Ak Družstvo zistilo, že obchodník s cennými papiermi si svoje povinnosti neplní, bolo jeho povinnosťou domáhať sa súdnou cestou pohľadávok, na ktoré malo na základe uzavretej zmluvy nárok. Len v prípade, ak by sa Družstvo svojich pohľadávok nedomohlo voči obchodníkovi s cennými papiermi, bolo by možné teoreticky dospieť k záveru, že Družstvu vznikla škoda v súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom NBS spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi. V priamej príčinnej súvislosti s prípadným preukázaným nesprávnym úradným postupom nad dohliadaným subjektom - obchodníkom s cennými papiermi - mohla vzniknúť škoda, ale na strane Družstva, a nie na strane žalobcu. Na základe uvedeného i prípadný nesprávny úradný postup NBS vyplývajúci z dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi mal súd prvého stupňa v danom prípade za právne irelevantný. Žalobcovi totiž nevznikla škoda v priamej príčinnej súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom NBS spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi. Žalovaná v konaní preukázala, že NBS dohľad nad dohliadaným subjektom - Družstvom nezanedbala, družstvo bolo dohliadaným subjektom len v obmedzenom rozsahu (dohľad nad plnením povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt) v súlade s ust. § 125 až 128 zákona o cenných papieroch. Preto pôvodne Úrad pre finančný trh schválil Družstvu prospekt investícií, pričom posudzoval len jeho úplnosť. Za pravdivosť údajov v prospekte investície zodpovedali príslušné orgány družstva. Žalovaná tiež preukázala, že nebolo v právomoci NBS schvaľovať zmluvu o zriadení portfólia čo znamená, že NBS nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, pretože v takom prípade by došlo k prekročeniu jej kompetencií.

Súd prvého stupňa napokon poukázal na to, že štát nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti Družstva a jeho majetkovoprávných vzťahov, v ktorých má Družstvo autonómne postavenie. Vnútorne vzťahy družstva sa spravovali v danom čase stanovami a ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalobca ako člen Družstva neinvestoval predmetné peňažné prostriedky do subjektu, na činnosť, ktorého nemal žiaden vplyv, ale práve naopak, členská schôdza je najvyšším orgánom družstva, prostredníctvom ktorého členovia uplatňujú svoje právo riadiť záležitosti družstva, kontrolujú činnosť družstva a jeho orgánov v zmysle Obchodného zákonníka a stanov družstva. Žalobca počas trvania členstva v družstve nevyužil svoje právo člena a nezúčastnil sa zasadnutia žiadnej členskej schôdze. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu vo veci samej zamietol.

V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa ďalej zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania na čas do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 19C 56/2011. Rozhodnutie v tejto časti právne odôvodnil §109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (upravujúcim tzv. fakultatívne prerušenie konania) a tým, že po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C/56/2011 dospel k záveru, že v označenom súdnom spore sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Súd prvého stupňa poukázal na to, že ani v prípade vyslovenia súdom v tomto konaní, že bol zistený nesprávny úradný postup NBS vyplývajúci z dohľadu nad Obchodníkom s CP, ide v tomto prípade o právne irelevantnú skutočnosť, pretože v konaní sp.zn. 10C 178/2011 na strane žalobcu sa skúma vzťah medzi ním ako členom družstva a Družstvom (PDSI). Pre vznik prípadnej škody žalobcovi nemá vplyv na preukázanie bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s údajným nesprávnym úradným postupom NBS spočívajúcim v údajnom zanedbaní dohľadu nad Obchodníkom s CP, nakoľko žalobca nebol v rozhodnom období v žiadnom záväzkovom vzťahu s Obchodníkom s CP (v záväzkovom vzťahu s Obchodníkom s CP bolo iba družstvo PDSI).

Proti rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). Žalobca vo vzťahu k výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C/56/2011 namietol, že dôvod na prerušenie konania je objektívnej povahy a dobu prerušenia vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C /178/2011 nemožno považovať za dobu spôsobujúcu zbytočné prieťahy. Konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 19C 56/2011 je v úzkej vecnej časovej spojitosti so spormi vedenými v súdnom oddelení 10C a môže reálne ovplyvniť ich výsledok. Bolo by nevhodné, aby na súde prebiehali dve paralelné, skutkovo i časovo súvisiace dokazovania, v ktorých by sa posudzoval nesprávny úradný postup NBS voči rovnakým dohliadaným subjektom. Argumentácia NBS právne neobstojí, nakoľko škoda, ktorá vznikla v majetkovej sfére žalobcu nesprávnym úradným postupom NBS v súvislosti s obchodníkom s CP, vznikla v dôsledku porušenia právnej povinnosti NBS vyplývajúcej jej z právnych predpisov (najmä zo zákona o cenných papieroch a zákona o dohľade). Podľa názoru odvolateľa dokazovanie nesprávneho úradného postupu v súvislosti s obchodníkom s cennými papiermi je podstatné aj z dôvodu, že žalobca nemôže byť považovaný za profesionálneho klienta, ktorý má odborné znalosti, skúsenosti a poznatky na uskutočňovanie vlastných rozhodnutí o investíciách a na riadne posudzovanie rizík, ktoré sú s tým spojené a z daného dôvodu postupoval pri zabezpečení investičnej služby v spolupráci s odborne spôsobilými a zodpovednými osobami v zmysle zákona o CP, t. j. s obchodníkom CP. Súčasne sa spoliehal na riadny a odborný výkon povinností NBS vyplývajúci jej zo zákona o cenných papieroch (§ 135 ods. 1, 2 citovaného zákona). Pokračovanie konaní v súdnom oddelení 10C bez toho, aby príslušný súd počkal na rozhodnutie súdu vo veci sp. zn. 19C 56/2011, by mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nakoľko ide o zodpovedanie otázok, ktoré majú kľúčový význam pre právne posúdenie veci. Do úvahy je potrebné brať i skutočnosť, že výsledok konania, v ktorom sa rieši otázka majúca podstatný význam a vplyv pre rozhodnutie súdu, môže podstatne zmeniť rozhodnutie súdu vo veci samej, a môže spôsobiť aj existenciu dôvodov na obnovu konania podľa § 228 ods.1 O.s.p..

Vo vzťahu k výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým zamietol návrh vo veci samej žalobca poukázal na to, že súd prvého stupňa nezohľadnil, že Národná banka Slovenska nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, keď základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t. j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Uviedol, že sa spoliehal, že nedôjde ku škode na jeho úkor, pretože vychádzal z garancie Národnej banky Slovenska ako orgánu dohľadu a nemohol predpokladať, že dohľad nad Prospektom investície je podľa Národnej banky Slovenska len formálny, resp., že takýto je jeho obsah podľa výkladu žalovaného, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad Prospektom investícií nedefinoval a postup Národnej banky Slovenska bol preto svojvoľný v neprospech každého, ktorý sa na odporcu z hľadiska stability a ochrany investície spoľahol. Argument žalovaného, že upozornil Družstvo, že vykonáva dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa ust. § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z. z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva posúdil ako úplne irelevantný, nakoľko nemohol mať o takto zúženom dohľade orgánu vedomosť a nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou a porušením zákonných povinností Národnou bankou Slovenska, spočívajúcom v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zák. č. 566/2001 Z.z.. Za obzvlášť nepochopiteľný žalobca považoval záver súdu prvého stupňa, že sa mal viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady "právo patrí bdelym", nakoľko ku škode došlo v rámci porušenia zákonnej povinnosti banky vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu a nie v dôsledku toho, že nebola "bdelý" s tým, že mu nepatrili ani zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou Družstva, ani obchodníka s cennými papiermi, ktorými mohol zabezpečiť dodržiavanie zákona o cenných papieroch, resp. sankciami, k dodržiavaniu zákona porušujúci subjekt donútiť. Uviedol, že povinnosťou Národnej banky Slovenska podľa ust. § 137 ods. 2 Zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností, pričom podľa ust. § 135 ods. 1 Zákona o cenných papieroch, ktorý platí v tomto znení už od 1. mája 2007, Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany Národnej banky Slovenska, napriek tomu, že žalovaný v priebehu celého konania tvrdil

opak - preto mala Národná banka Slovenska zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných Národnou bankou Slovenska Družstvu (Prospekt investícií, vydaný vtedajším Úradom pre finančný trh a následne pravidelne kontrolovaný Národnou bankou Slovenska) a obchodníkovi s cennými papiermi . Povinný zákonný dohľad zo strany Národnej banky Slovenska bol dokonca koncipovaný tak široko, že má zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov klientov dohliadaných subjektov, teda aj žalobcu. Poukázal na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C/206/2011 bolo výpoveďou svedka M.. V. G., W., preukázané, že Národná banka Slovenska už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia má nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti W. L., N.. H., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil obchodníka s cennými papiermi, z čoho vyplýva, že Družstvo malo všetky peňažné prostriedky od neho získané, investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a Družstvom. Národná banka Slovenska sa po zistení o rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo po vytknutí zo strany banky rozložené namiesto jednej do troch zmeniek, a to zmeniek vystavených spoločnosťou W. L. N.. H., W. Z., H..Z..A.. N. C. E. H..Z..A., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami W. L., N.. H. a vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše, či už členom predstavenstva alebo konateľom, M.. O. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka. Odvolateľ poukázal ďalej na to, že Národná banka Slovenska naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s W. L. N.. H. a obchodníkom a napriek tomu, že vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že obchodník s cennými papiermi vo svojej činnosti, pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre Družstvo, porušil zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch, ani po vydaní tohto rozhodnutia okrem udelenej pokuty vo výške XX.XXX eur, Národná banka Slovenska nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o cenných papieroch a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (predbežne alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi alebo družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi alebo udeliť sankcie priamo členom predstavenstva alebo obchodníka). Následné podcenenie situácie a umožnenie ďalšej činnosti Družstva aj obchodníka s cennými papiermi, vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti ním vložených prostriedkov do Družstva, pričom banka svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila aj to, že už nemohol rozpoznať riziko svojej investície, resp., že túto investíciu mu banka svojim zanedbateľným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. Poukázal na skutočnosť, že Národná banka Slovenska tým, že dňa 4. marca 2011 obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť a Družstvu zakázala činnosť v roku 2011, potvrdila dlhodobé porušovanie zákona o cenných papieroch, z čoho vyplýva tolerovanie porušovania právnych predpisov minimálne od roku 2008 do roku 2011 Národnou bankou Slovenska.

Odvolateľ ďalej uviedol, že Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 30. mája 2011, č. A-XXXXX-X/XXXX, právoplatným dňa 18. júla 2011 zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt z dôvodu neaktuálnosti Prospektu investícií s tým, že Národná banka Slovenska ustálila trvanie neaktuálnosti Prospektu až od mája 2010 účelovo, nakoľko údaje zahrnuté do Prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, spätne k 31. decembru 2006, kedy došlo v sídle Národnej banky Slovenska dňa 27. augusta 2007 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva Družstva za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov v jeho činnosti . Údaje o subjektoch, s ktorými je Družstvo majetkovo prepojené, boli neaktuálne minimálne od 1. októbra 2009 a údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú nadobudnúť z peňažných prostriedkov nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zámery podnikateľskej činnosti Družstva, boli neaktuálne už k 31. decembru 2006 z čoho vyplýva , že Družstvo svojim konaním porušovalo ust. § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) a § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch od 31. decembra 2006, avšak Národná banka Slovenska voči Družstvu úradne zasiahla až v máji 2011 (zákazom činnosti). Uviedol, že existujúce konkurzné konanie samo osebe nevyklučuje možnosť podať veriteľom, ktorý si prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu, návrh na náhradu škody proti štátu a nerobí takýto návrh predčasným, pretože je povinnosťou súdu v konaní o náhradu škody skúmať, či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia žalobcu ako veriteľa v konkurznom konaní a ak áno, v akom rozsahu. Súd pri tomto hodnotení dokonca nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 11. apríla 2012, sp. zn. 29Cdo/4968/2009), ale je povinný zohľadniť až napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu - preto žiadna platná právna norma neumožňuje

vysloviť záver o predčasnosti podania návrhu, a to ani vtedy, ak žalobca doposiaľ nemal možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý jediný je podľa názoru žalovaného a prvostupňového súdu povinný mu dané plnenie vrátiť s tým, že ani zák. č. 514/2003 Z. z. nevyžaduje žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromnoprávných vzťahov, ale naopak pripúšťa regresnú náhradu. Ak by prebiehajúce konkurzné konanie vylučovalo podanie občianskoprávnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by zákon o konkurze a reštrukturalizácii fakticky suspendoval Občiansky zákonník, zákon o zodpovednosti za škodu, ako i Trestný zákon v platnom znení, a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania. Súčasne by to znamenalo, že občianskoprávna zodpovednosť, zodpovednosť štátu, či trestnoprávna zodpovednosť je subsidiárna voči zodpovednosti úpadcu podľa zákona o konkurze. Uviedol, že z písomného vyjadrenia správcu konkurznej podstaty o stave konkurzu zo dňa 20. augusta 2013 vyplýva, že v konkurznej podstate nie sú žiadne prostriedky, celý majetok je tvorený hypotetickými pohľadávkami z neukončených súdnych sporov proti Národnej banke Slovenska, Garančnému fondu investícií, či poisťovni W. T. a iným odporcom, a preto aktuálny stav konkurzu vylučuje jeho možnosť svoju pohľadávku z konkurzu uspokojiť. Namietol, že zo zápisníc o pojednávaní pred prvostupňovým súdom vyplýva, že listinné dôkazy vyžiadané prvostupňovým súdom, resp. predložené účastníkmi konania neboli riadne vykonané spôsobom podľa § 129 ods. 1 O.s.p., s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. januára 2012, sp. zn. 6 MCdo 11/2010.

Odvolačný súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a veľmi podrobne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého výroku rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa zamietol žalobu uplatnenú žalobcom na náhradu škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska (ďalej „NBS“) pri výkone dohľadu nad Podielovým družstvom Slovenské investície (ďalej „Družstvo“), v ktorom podrobne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, ktoré odvolateľ zopakoval v odvolaní podanom proti rozsudku; z uvedeného dôvodu, osvojac si dôvody napadnutého rozhodnutia v tejto časti, odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 219 ods.2 O.s.p. na vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva žalobcu na náhradu škody je v danom prípade ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými je nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu, ktorý zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 9 bližšie vysvetľuje tak, že za nesprávny úradný postup je potrebné považovať aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu, môže však ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností a preto je potrebné správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 514/2003 Z. z. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva, pričom otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi ako ujmu (ako následkom) a ako skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, nepretržitý; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda, aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala a existenciu príčinnej súvislosti zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Odvolaací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou Družstva. V danom prípade nie je sporné, že NBS bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v konaní však bol sporný rozsah tohto dohľadu. Treba vziať do úvahy, že až od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z.z. (novela zákona č. 566/2001 Z.z. vykonaná zákonom č. 129/2010 Z.z.), teda až od 1. 6. 2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Teda až od 1. 6. 2010 mohla NBS dohliadať, či Družstvo dodržiava schválený prospekt investície. Tiež povinnosť aktualizovať prospekt investície v zmysle § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 1. 1. 2009 na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. (novela zák. č. 566/2001 Z.z. vykonaná zákonom č. 558/2008 Z.z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h/ zák. č. 566/2001 Z.z. pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zák. č. 566/2001 Z.z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt a teda ani Družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov (napr. správcové spoločnosti pre kolektívne investovanie). Preto tieto neexistujúce povinnosti Družstva nemohla NBS kontrolovať. NBS nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva ako sa mylne domnieva žalobca. NBS mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či Družstvo plní informačné povinnosti v zmysle ust. §§ 126 až 130 zák. č. 566/2001 Z.z. V tejto súvislosti treba poukázať i na to, že žalobca si musel byť vedomý toho, že s jeho investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (ust. § 129 ods. 1 písm. b/ zák. č. 566/2001 Z.z. v znení platnom do 21. 7. 2013; § 126 až 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z.z. vypustené novelou vykonanou zákonom č. 206/2013 Z.z. účinným dňa 22. 7. 2013). Ak si toho žalobca vedomý nebol, nemožno to pričítať na ľarchu Národnej banky Slovenska v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, že o rozsahu dohľadu NBS nad činnosťou Družstva nemal vedomosť.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu o povinnosti Národnej banky Slovenska v oblasti skúmania rizikovosti portfólia Družstva, nakoľko zákon č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt v tomto smere žiadne povinnosti, a preto ani Národnej banke Slovenska z neho nevyplyvala povinnosť, ktorá by jej ako povinnému subjektu takúto povinnosť ukladala. Je nepochybné, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv subjektu, avšak na druhej strane nemožno prehliadať, že štát je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii vo svetle presne zákonom stanovených povinností Národnej banky Slovenska. Štát by sa nemohol zbaviť zodpovednosti za postup Národnej banky Slovenska iba v prípade, ak by sa jeho postup ukázal mylným, zasahujúcim do základných práv žalobcu, ktorý však nemôže vychádzať z toho, ako takýto postup žalobca vyhodnotil, ale musí vychádzať výlučne z toho, že nemožno prisúdiť Národnej banke Slovenska pri aplikácii zákonov viac povinností ako tých, ktoré jej konkrétnym spôsobom vyplývajú zo zákona.

Z obsahu Zmluvy uzavretej medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi vyplýva, že jej podstatou bol výkon finančných operácií za účelom obhospodarovania cenných papierov a iných finančných nástrojov a iných operácií súvisiacich s riadením portfólia družstva, čo v praxi znamenalo, že obchodník s cennými papiermi obchodoval vo vlastnom mene na účet Družstva, čiže riziko nieslo samotné Družstvo, ktoré bolo iniciátorom celého obchodu Družstva, ktoré dávalo pokyny na nákup, či predaj toho ktorého finančného nástroja (článok III bod 1 písm. c/ Zmluvy v spojení s § 5 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch). V danom prípade išlo o služby, ktoré Družstvo ako klient obchodníka s cennými papiermi využívalo na vlastné riziko s vedomím, že ziskovosť uvedených operácií nie je zaručená. Žalobca si ako člen Družstva, ktoré za týmto účelom zhodnocovalo portfólio, musel byť vedomý, že vývoj na finančných trhoch nemožno s istotou predpovedať a odhadnúť, čo je podstatným znakom týchto obchodov prostredníctvom obchodníkov s cennými papiermi s tým, že až do rozhodnutia Národnej banky Slovenska zo dňa 21. decembra 2010, č. A.-XXXX-

X/XXXX, ktorým odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska zo dňa 1. marca 2011, č. GUV - 274/2011, vykonával obchodník s cennými papiermi túto činnosť ako regulovanú Národnou bankou Slovenska. Činnosť Družstva, ktorého bol žalobca v rozhodnom čase členom, spĺňala znaky investovania s finančnými prostriedkami, disponibilnými za účelom ich zhodnotenia, pričom táto forma nakladania s vlastným majetkom je spôsob zhodnocovania na vlastné riziko, riziko v zmysle neistého výnosu z realizovaného finančného investovania; a zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči Družstvu, či sekundárnu zodpovednosť Družstva voči žalobcovi .

Nebolo možné stotožniť sa ani s námietkou žalobcu o nedostatočných opatreniach Národnej banky Slovenska na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu , a to aj odhliadnuc od aktívneho prístupu Národnej banky Slovenska k obchodníkovi s cennými papiermi, preukázaného jej rozhodnutím zo dňa 8. januára 2008, č. A. - XXXX/X/XXXX, ktorým uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 16.596,96 euro, kedy po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie Bankovou radou Národnej banky Slovenska, opätovne rozhodnutím zo dňa 20. augusta 2008, č. A.-XXXX-X/XXXX uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 9.958,18 euro a následne rozhodnutím zo dňa 21. decembra 2010, č. A.-XXXX-X/XXXX odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že žalobca sa nemôže v konaní domáhať náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v takom pochybení v postupe Národnej banky Slovenska, ktoré sa týka hmotnoprávneho posúdenia veci; hmotnoprávne pochybenia sa môžu priamo odraziť len v obsahu rozhodnutí Národnej banky Slovenska, keďže za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

Z uvedeného je potom zrejmé, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátu v zmysle § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorým je nesprávny úradný postup štátu zastúpeného Národnou bankou Slovenska.

Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Cdo 4968/2009, na ktorý v odvolaní poukazoval žalobca, jeho interpretácia je nesprávna a zavádzajúca. Predovšetkým tento rozsudok sa týka náhrady škody, ktorú veriteľom spôsobili osoby povinné podať návrh na vyhlásenie konkurzu tým, že so splnením tejto povinnosti boli v omeškani. Okrem toho, Najvyšší súd ČR v odôvodnení uvedeného rozsudku poukázal na rozhodnutie R 48/2011 týkajúce sa náhrady škody spôsobenej výkonom verejnej moci, podľa ktorého v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka sa posúdenie nedobytnosti pohľadávky poškodeného ako predpokladu vzniku zodpovednosti štátu sa odvíja odo dňa, keď poškodený obdržal plnenie na základe právoplatného rozvrhového uznesenia. Uvedený rozsudok sp. zn. 29 Cdo 4968/2009 nepolemizuje so závermi rozhodnutia R 48/2011, ale súčasne berie do úvahy rozhodnutie R 33/2008, podľa ktorého otázka nemožnosti uspokojenia pohľadávky veriteľa môže byť zodpovedaná aj skôr než pri rozvrhu (ku ktorému ani nemusí prísť). V tejto súvislosti Najvyšší súd ČR uviedol, že miera možného uspokojenia veriteľov dlžníka môže byť objasnená už pri vydaní čiastočného rozvrhu, prípadne pri právoplatnom schválení konečnej správy, ak z nej bude zrejmé, že dosiahnutý výťažok speňaženia konkurznej podstaty nebude stačiť ani na plné uspokojenie pohľadávok za podstatou a pracovných nárokov, takže nezaistení veriteľa druhej triedy neobdržia pri rozvrhu nič. Z označeného rozsudku Najvyššieho súdu ČR nevyplýva záver, že žalobu o náhradu škody proti štátu možno podať v ktoromkoľvek štádiu konkurzného konania. Z tohto rozsudku Najvyššieho súdu ČR teda vyplýva, že 1/ predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu je nedobytnosť pohľadávky poškodeného v tom zmysle, že je zrejmé, že poškodený neobdrží v konkurznom konaní žiadnu sumu, 2/ to, v akej výške vznikla veriteľovi škoda, možno zistiť už skôr, než pri rozvrhu a to napr. pri vydaní čiastočného rozvrhu, alebo pri právoplatnom schválení konečnej správy. V prejednávanej veci v konkurznom konaní vyhlásenom na majetok Družstva nedošlo k speňažovaniu majetku z podstaty, preto správca konkurznej podstaty doteraz nemohol podať konečnú správu o speňažovaní majetku z podstaty a vzhľadom na to nemohlo dôjsť ani k čiastočnému rozvrhu. Za tohto stavu otázka nedobytnosti pohľadávky žalobcu nie je vyriešená (nie je celkom zrejmé, že v rámci konkurzného konania nedostane nič) a vzhľadom na to nemožno ustáliť ani výšku škody. Preto je správny záver súdu prvého stupňa i v tom, že žaloba bola podaná predčasne.

Odvolací súd sa napokon nestotožnil ani s odvolacou námietkou týkajúcou sa procesného pochybenia súdu prvého stupňa, ktorý na pojednávaní nevykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predpísaným spôsobom. Z obsahu zápisnice z pojednávania nariadeného súdom prvého stupňa na deň 30.9.2013

totiž vyplýva, že konajúci súd po otvorení tohto pojednávania riadne oboznámil účastníkov s dovtedy vykonaným dokazovaním a obsahom spisu (§ 119 ods.2 O.s.p.).

Podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Ako prvoradá v súvislosti s odvolacím prieskumom výroku napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 19 C/56/2011 považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že v ustanovení § 109 ods.2 O.s.p. sú uvedené prípady, v ktorých súd môže pri zohľadnení konkrétnych okolností prípadu prerušiť konanie.

Odvolací súd po vyhodnotení okolností prejednávaneho prípadu dospel k záveru, že v danom prípade je rozhodnutie súdu prvého stupňa i v tejto časti vecne a právne správne. Je toho názoru, že s poukazom na skutočnosti veľmi podrobne uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto časti (s ktorého závermi sa odvolací súd stotožňuje), nepredstavuje výsledok konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/56/2011 otázku majúcu podstatný význam pri rozhodovaní o žalobe žalobcu uplatnenej v tomto konaní . Neprerušenie a plynulé pokračovanie súdu prvého stupňa v danom konaní nie je v rozpore ani so zásadou hospodárnosti konania.

Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.9.2013, č.k. 10 C/178/2011-512 podľa § 219 O.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 6.12.2013, č.k. 10 C/178/2011-530 uložil žalobcovi povinnosť v lehote 10 dní od doručenia zaplatiť súdny poplatok vo výške 20 euro v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a konanie o vyrubenie súdneho poplatku zastavil. S odkazom na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. mal za to, že nie je povinný poplatok za odvolanie zaplatiť.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 10. 2012. Súčasne bol touto novelou do zákona č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nebolo do 30. 9. 2012 uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov. Podľa názoru odvolacieho súdu je v danom prípade žalobca povinný zaplatiť poplatok za odvolanie. Totiž podľa § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Uvedené znamená, že žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. S poukazom na to, že v prejednávanom prípade sa začalo odvolacie konanie za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z.z., je žalobca povinný zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov vo výške XX euro. Pre úpnosť odvolací súd poznamenáva, že konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je od 1. 10. 2012 oslobodené od súdnych poplatkov (zákonom č. 286/2012 Z.z. bolo zo zákona č. 71/1992 Zb. vypustené ust. § 4 ods. 1 písm. k/).

Na základe uvedeného, odvolací súd označené uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 6.12.2013, č.k. 10 C/178/2011-532 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní vo výške XX,XX euro v zmysle pol. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, do 10 dní od doručenia uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil. Uviedol, že poplatok za vyhotovenie rovnopisov a elektronických podaní nie je povinný zaplatiť vzhľadom na ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 M Cdo 20/2010 z ktorého vyplýva, že oslobodenie od súdnych poplatkov

(či už osobné alebo vecné) nie je zákonom o súdnych poplatkoch nijako obmedzené a vzťahuje sa na všetky položky uvedené v sadzobníku zákona o súdnych poplatkoch. Zároveň poukázal na to, že podania boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom, a preto nebolo potrebné ich doplňovať v potrebnom počte rovnopisov.

Odvolačný súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Pol. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 273/2007 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2007. Zákomom č. 286/2012 Z.z. bolo zo zák. č. 71/1992 Zb. vypustené ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k), podľa ktorého bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Zároveň bol týmto zákonom do zákona č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Z toho vyplýva, že toto konanie nie je od 1. 10. 2012 oslobodené od súdnych poplatkov. Posudzovaný poplatok nie je poplatkom za konanie, ale za úkon súdu, ktorým je vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní. Iba ak by sa poplatok vyberal za konanie súdu, tak by sa jeho sadzba týkala konania na jednom stupni (§ 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb.). Keďže v danom prípade išlo o poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, oslobodenie od jeho platenia sa s poukazom na § 18ca vzťahuje len na úkony navrhnuté do 30.9.2012. Vychádzajúc teda z názoru Najvyššieho súdu prezentovaného v jeho rozhodnutí sp. zn. 5 M Cdo 20/2010 je žalobca oslobodený od všetkých poplatkov uvedených v Sadzobníku súdnych poplatkov, avšak len za úkony navrhnuté do 30. 9. 2012.

V prejednávanej veci bol poplatok vyrubený za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, ktoré boli súdu prvého stupňa doručené v roku 2013, teda po termíne 30. 9. 2012. Preto je žalobca povinný zaplatiť súdny poplatok v zmysle pol. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu o tom, že netreba dopĺňať podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, a preto mu nevzniká poplatková povinnosť. V posudzovanom prípade nie je sporné, že podania žalobcu doručené súdu boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Odvolačný súd však poukazuje na to, že je potrebné rozlišovať medzi súdnym poplatkom za vyhotovenie rovnopisu podaní urobených elektronickými prostriedkami podpísanými zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona (viď položka 20a sadzobníka súdnych poplatkov) od úhrady vecných nákladov podľa § 42 ods. 3 O.s.p.. Ak bolo podanie urobené elektronickým prostriedkom podpísaným zaručeným elektronickým podpisom, súd vyhotoví potrebný počet rovnopisov a ich príloh bez toho, aby žiadal náhradu vecných nákladov podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (poznámka 1 k položke 20a sadzobníka). Uvedené však nezabavuje povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok, keďže súdny poplatok nepredstavuje náhradu vecných nákladov podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ide o dva rozdielne, samostatné nároky).

Na základe uvedeného odvolačný súd hore označené uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.